

USPEH V NEUSPEHU – KRITIZIRANJE, STOKANJE ALI ZAHVALJEVANJE?

Vrli možje ob »neuspehu« volitev in raznih osebnih »neuspehih« vas danes vabim, da se v duhu in moči velikonočne perspektive med seboj pogovorimo o uspehu in neuspehu v našem osebnem in skupnem življenju.

Besedo "neuspeh" uporabljajmo čim manj, kajti neuspeh zaradi premagane smrti v resnici ne obstaja – razen v naših glavah. Zato mu recimo: "nezadovoljiv izid" ali še bolje "vmesna stopnja do uspeha".

Mi druge radi hitro poimenujemo za neuspešne, za "zgube". Veliko nas je, ki vse preveč zlahka jasno in glasno to rečemo, če drugi ne izpolnijo svojih sanj.

Zasluga pa gre v resnici tistemu, ki se resnično bori v areni življenja, ki ima obraz marogast od prahu, znoja in krvi, ki se pogumno trudi in daje vse od sebe ... ki ve, da bo v najboljšem primeru nazadnje slavil zmagoslavje, v najslabšem, pa, da je dal vse od sebe, zato njegovo mesto nikoli ne bo med tistimi hladnimi in plašnimi dušami, ki ne poznajo ne zmage ne poraza, ki niso ničesar in niti sebe podarile in niso uresničile svojega daru.

Bojazljivci kritizirajo predvsem zato, ker se ob tem bolje počutijo zaradi lastnega pomanjkanja poguma, da bi si drznili kaj storiti. Zato je najbolje (čeprav pogosto najtežje), da se ne zmenimo za njihovo kritiko. Ali, še bolje, da z njo razpihamo svoj ogenj.

Vsi se soočamo s kritiko in vsi moramo živeti s svojimi "neuspehi" in mnenji drugih ljudi o teh "neuspehih", vendar se potrudimo, da jih ne bomo jemali osebno. Smatramo jih za obpotna znamenja, da delamo nekaj prav.

Pomenijo, da smo tam, kjer moramo biti: v areni življenja, v bitki, in še en korak bližje uspehu. Ljubezen – vstali Kristus – je namreč že zmagal in ga ni mogoče premagati.

Če bi bilo vse lahko, bi vsakomur uspelo. **Ravno tveganje in možnost neuspeha sta tisto, kar nam daje priložnost za uspeh.** In če nam lahko spodleti bolj kot komurkoli drugemu, ki ga poznamo, stavim, da bomo na koncu uspešni. Kar naj nam spodleti, spet in spet. Vam to zveni čudno? No, to je ključ do uspeha. To je Kristusova drža sredi učencev in oblastnikov.

Podajmo se tja ven, sprejemajmo preračunano tveganje, trdo delajmo, bodimo pripravljeni na preboj in bodimo pripravljeni steči, ko vsi drugi upočasnjujejo svoj korak. Ali niso tudi ti »krizni« časi takšna priložnost?

Potem bo uspeh sam potrkal na naša vrata. Ko umremo sebičnosti, se rodi novo življenje in odprejo nova obzorja. To je zakon velike noči – smrti in vstajenja - in čudoviti del načina, kako svet deluje.

Neuspeh nas tako veliko nauči o nas samih in o življenju, da bi ga morali toplo sprejeti. To se morda sliši čudno, toda šele, ko smo pripravljeni sprejeti neuspeh, se lahko resnično pripravimo za uspeh. Tudi predvelikonočne volitve 2022 nam sporočajo prav to.

Nič, kar je vredno, ni nikoli lahko. Vsakič, ko poskušamo narediti nekaj novega, težkega ali nenavadnega, bomo neizogibno naleteli na mnogo zaprtih vrat, prijatelji se bodo norčevali iz nas in naše telefonske klice bodo grobo zavračali. Zavrnitev in razočaranje bosta prežala na nas iz vseh smeri.

Tako ali drugače moramo najti način, da se soočimo s temi neuspehi. Jezus je to delal tako, da je vse ovire videl kot nujne vmesne stopnje na poti do tja, kamor je želel priti. **Vsakič, ko mi spodleti, sem lahko tudi jaz pomirjen, ker vem, da sem blizu svojemu cilju.**

Spominjam se, da sem slišal zgodbo o očetu, ki je svojemu otroku govoril, da če želi doseči uspeh, naj gre in poskusi, vendar mu mora najprej dvaindvajsetkrat spodleteti - šele ko bo to storil, naj pride in se bosta spet pogovorila o uspehu.

Ne vem, zakaj je rekel ravno dvaindvajsetkrat, toda ta pristop je v čudovitem nasprotju s splošnim odnosom v družbi. Oče je vedel, da če bo sin vztrajal, čeprav mu bo dvaindvajsetkrat spodletelo, potem mu je neizogibno namenjeno, da bo nekoč uspešen.

Z neuspehi tlakujemo svojo pot do uspeha. Sprejmimo jih, vseh teh dvaindvajset priložnosti, da nam uspe. Živimo v svetu, v katerem nam tatovi sanj pravijo, naj nas bo strah velikih in drznih stvari, ker so povezane z velikim tveganjem in možnostjo, da nam spodleti. Toda ravno to je bistvo vsega - drugače to ni pustolovščina! **Zato pljunimo v roke in se lotimo "neuspehov".**

Za premislek in pogovor:

- Spomnim se svojih – naših – »neuspehov« in premislim svojo odnos do njih.
- V kakšno notranjo držo me vabi vstali Kristus v odnosu do mojih »neuspehov«?
- Kateri način odzivanja na trenutno politično in svetovno situacijo nam daje največ moči, da smo vsak v svojem konkretnem življenju, delu in odnosih lahko ljubeči, ustvarjalni in umirjeno hvaležni?
- Kaj v meni pusti krizitiranje, šimfarija, sebe ali drugih in kaj povzroči v drugih, ki me poslušajo? Čemu je torej vredno namenjati naš skupni čas?
- Kako lahko spodbudimo drug drugega, da bomo šli domov z več moči in trdnosti za naš vsakdanji križ darovanja, ki je tudi križ vstajenja in preobrazbe največjega neuspeha v največji uspeh?